

Nou pal·li per a un nou arquebisbe

El papa Benet XVI imposa el pal·li al Dr. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona

Roma, 29 de juny de 2005

suplement juliol 2005

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

El passat dia 15 de juny s'esqueia el primer aniversari del nomenament del Dr. Jaume Pujol Balcells com a arquebisbe de Tarragona. La seva consagració episcopal va tenir lloc el dia 19 de setembre de 2004, poc més de tres mesos després de fer-se públic el seu nomenament.

Aquest primer aniversari ha estat celebrat pel Sr. Arquebisbe amb emoció i acció de gràcies al Senyor, tal com ell mateix ho explicava a través de la següent glossa setmanal (Als Quatre Vents), de 3 de juliol passat, de la qual reproduïm el fragment que parla del seu nomenament i de la imposició del pal·li:

Em resulta molt difícil transmetre amb plenitud els sentiments que omplen el meu esperit aquests dies, quan ha fet un any que el papa Joan Pau II em va nomenar arquebisbe de Tarragona. Va ser el 15 de juny de 2004. Em sembla que el temps ha passat volant.

Quan llegireu o escoltareu aquestes paraules, si Déu vol, el sant pare Benet XVI m'haurà imposat el pal·li, signe propi dels arquebisbes metropolitans. La celebració està prevista per al dia 29 de juny, solemnitat dels apòstols

Pere i Pau, a la vora de l'altar de la confessió, on es venera el sepulcre de sant Pere.

Penso en l'instant en què rebré aquest signe —un teixit de llana pura que es posa sobre les espatlles—, i em vénen al pensament les paraules del Papa mateix en la missa d'inici solemne del seu pontificat: el pal·li «pot ser considerat com una imatge del jou de Crist, que el bisbe, el servent dels servents de Déu, pren sobre les seves espatlles». I afegia que «el simbolisme del pal·li és més concret encara:

la llana d'anyell representa l'ovella esgarriada, malalta o feble, que el pastor duu a coll per conduir-la a les aigües de la vida».

El pal·li —ha dit també Benet XVI— indica que «Crist ens porta a tots nosaltres, però al mateix temps ens convida a portar-nos els uns als altres; es converteix així en el símbol de la missió del pastor». Meditant aquestes paraules, se'm fa present el moment en què, ara fa nou mesos, em va ser confiada la seu de sant Fructuós. «Mai no

us mancarà pastor», deia dintre meu una veu que em semblava que venia des del temps apostòlic. Com aquell dia a la Catedral de Tarragona, vull tornar a sentir a la basílica de Sant Pere del Vaticà el pes d'aquesta gran responsabilitat: una responsabilitat que no és feixuga, perquè, com ha dit el Papa, «el jou de Déu és la voluntat divina que nosaltres acollim, i aquesta voluntat no és un pes exterior que ens oprimeix i ens priva de la llibertat», sinó tot al contrari.

La imposició del pal·li

El titular de la seu de Tarragona té un doble títol: arquebisbe metropolità i primat de les Espanyes. Mentre que el títol de primat de les Espanyes té relació amb la funció antigament assignada al prelat de Tarragona, ja en el segle IV, i que es projectava sobre les antigues diòcesis de la península Ibèrica, el títol d'arquebisbe metropolità es refereix al seu servei episcopal a la província eclesiàstica que té encomanada, la Tarraconense, la qual s'estenia, en els darrers temps (fins al 1964), a totes les diòcesis que tenen la seu episcopal a Catalunya, i que abraçava el territori del Principat de Catalunya, el Principat d'Andorra, una zona del País Valencià i una altra d'Aragó. La Tarraconense, als nostres dies, comprèn les següents diòcesis: Tarragona, on hi ha la seu arquebisbal, Girona, Lleida, Tortosa, Vic, Urgell i Solsona, que són les seus episcopals anomenades sufragànies, és a dir, dependents de la seu arquebisbal.

A l'arquebisbe metropolità se li assigna la funció de fomentar la cooperació

i la comunió eclesial entre les diòcesis de la seva província eclesiàstica, i entre aquestes i la seu apostòlica de Roma.

Aquesta és la funció que s'expressa a través d'un signe físic anomenat pal·li, que l'arquebisbe metropolità duu penjat al coll en les celebracions més significatives que presideix a la pròpia diòcesi o a les diòcesis sufragànies.

En l'homilia pronunciada en el solemne inici del seu pontificat, el papa Benet XVI es va referir al significat del pal·li, que li havia estat imposat. Ho va fer amb aquestes paraules:

El primer signe és el pal·li, un teixit de llana pura que se'm posa sobre les espatlles. Aquest signe antiquíssim, que els bisbes de Roma porten des del segle IV, pot ser considerat com una imatge del jou de Crist, que el bisbe d'aquesta ciutat, el servent dels servents de Déu, pren sobre les seves espatlles. El jou de Déu és la voluntat divina que nosaltres acollim. I aquesta

voluntat no és un pes exterior que ens oprimeix i ens priva de la llibertat. Conèixer el que Déu vol, conèixer quin és el camí de la vida, era l'alegria d'Israel, el seu gran privilegi. Aquesta és també la nostra alegria: la voluntat de Déu, en comptes d'allunyar-nos de la nostra identitat, ens purifica —potser a vegades de manera dolorosa— i ens fa tornar d'aquesta manera a nosaltres mateixos. I així, no el servim només a ell, sinó també a la salvació de tot el món, de tota la història.

En realitat, el simbolisme del pal·li és més concret encara: la llana d'anyell representa l'ovella esgarriada, malalta o feble, que el pastor duu a coll per conduir-la a les aigües de la vida. La paràbola de l'ovella perduda, que el pastor busca en el desert, va ser per als pares de l'Església una imatge del misteri de Crist i de l'Església. La

humanitat —tots nosaltres— és l'ovella esgarriada en el desert que ja no pot trobar el camí. El Fill de Déu no consent que passi això; no pot abandonar la humanitat a una situació tan miserable. Es posa en marxa, abandona la glòria del cel, per anar a la recerca de l'ovella i seguir-la, fins a la creu. Se la posa sobre les espatlles, porta la nostra humanitat, ens porta a nosaltres mateixos, ja que ell és el bon pastor, que ofereix la seva vida per les ovelles. El pal·li indica primerament que Crist ens porta a tots nosaltres. Però, al mateix temps, ens convida a portar-nos els uns als altres. Es converteix així en el símbol de la missió del pastor de què parlen la segona lectura i l'evangeli d'avui.

Aquest significat atribuït al pal·li justifica que sigui el Papa mateix qui l'imposa als nous arquebisbes, acte que té lloc anualment a la basílica de Sant Pere del Vaticà en la solemnitat dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, el dia 29 de juny.

Ha estat en la referida festa litúrgica d'aquest any 2005 que el papa Benet XVI ha imposat el pal·li al nostre arquebisbe, doctor Jaume Pujol Balcells i a 31 arquebisbes més, procedents dels quatre continents. Cada un d'ells anava acompanyat d'un grup de familiars i diocesans. Aquesta pluralitat de procedències, ètnies i llengües, sumada al significat de la solemnitat dels apòstols Pere i Pau, va fer que la celebració tingués un caràcter significativament catòlic, és a dir, de «tota l'Església».

L'acte va tenir lloc en el marc d'una celebració eucarística presidida pel Papa

i en presència d'una delegació del patriarcat de Constantinoble, formada pel metropolita de Pèrgam, Mons. Ioannis; el metropolita de Sàssima, Mons. Genadios, i l'arximandrita Bartolomeos, delegació que, seguint una tradició iniciada en el pontificat del papa Pau VI, visita cada any el Papa en aquesta festa de l'apòstol Pere, del qual el bisbe de Roma és successor, tal com ho professen els catòlics i cristians d'altres confessions.

La celebració, que va tenir lloc a la basílica vaticana, es va iniciar amb el recorregut processional del Papa, precedit dels arquebisbes als quals havia de ser imposat el pal·li.

Després de la proclamació de les lectures bíbliques, corresponents a la solemnitat litúrgica dels apòstols Pere

i Pau, el Papa va adreçar la següent homilia a l'assemblea, formada per prop de 10.000 persones:

Estimats germans i germanes,

La festa de Sant Pere i Sant Pau, apòstols, és una grata memòria dels grans testimonis de Jesucrist, i, alhora, una solemne confessió de fe a l'Església *una, santa, catòlica i apostòlica*.

Davant tot és una festa de la *catolicitat*. El signe de Pentecosta —la nova comunitat que parla en totes les llengües i uneix tots els pobles en un únic poble, en una família de Déu— s'ha fet realitat. La nostra assemblea litúrgica, en la qual es troben units bisbes procedents de totes les parts del món, persones de nombroses cultures i nacions, és una imatge de la família de l'Església estesa per tota la terra. Els estrangers s'han convertit en amics; superant tots els confins, ens reconeixem germans. Així s'ha acomplert la missió de sant Pau, que estava convençut de «ser servidor de Jesucrist entre els pagans, exercint-hi la funció sagrada d'anunciar l'evangeli de Déu, perquè així ells es converteixin en una ofrena que li sigui agradable, santificada per l'Esperit Sant» (Rm 15,16).

La finalitat de la missió és una humanitat transformada en una gloriificació viva de Déu, el culte vertader que Déu espera: aquest és el sentit més profund de la *catolicitat*, una catolicitat que ja ens ha estat donada i cap a la qual, això no obstant, hem

d'avançar sempre novament. La paraula *catolicitat* no sols expressa una dimensió horitzontal, la reunió de moltes persones en la unitat; també comporta una dimensió vertical: només dirigint la nostra mirada a Déu, només obrint-nos a ell, podem arribar a ser realment u. Com sant Pau, també sant Pere va venir a Roma, a la ciutat on conflüen tots els pobles, i que, precisament per això, podia convertir-se, abans que qualsevol altra, en manifestació de la universalitat de l'evangeli. En emprendre el viatge de Jerusalem a Roma certament sabia que el guiaven les paraules dels profetes, la fe i l'oració d'Israel.

En efecte, la missió cap a tot el món també forma part de l'anunci de l'antiga aliança: el poble d'Israel estava destinat a ser llum de les nacions. El gran salm de la passió, el salm 21, el primer versicle del qual —«Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?»— va pronunciar Jesús a la creu, acabava amb la visió: «Ho tindran present i tornaran al Senyor tots els països de la terra, es prosternarà davant seu gent de totes les nacions» (Sl 21, 28). Quan sant Pere i sant Pau van venir a Roma, el Senyor, que havia iniciat aquest salm a la creu, havia ressuscitat, i el que s'havia d'anunciar a tots els pobles era aquesta victòria de Déu, complint així la promesa amb què conclouia el salm.

Catolicitat significa 'universalitat', multiplicitat que es transforma en unitat, la qual, malgrat tot, continua sent multiplicitat.

Les paraules de sant Pau sobre la *universalitat* de l'Església ens han explicat que la capacitat dels pobles de superar-se a si mateixos per mirar cap a l'únic Déu forma part d'aquesta *unitat*.

El fundador de la teologia catòlica, sant Ireneu de Lió, en el segle II, va expressar d'una manera molt bonica aquest vincle entre *catolicitat* i *unitat*: «L'Església va rebre aquesta predicació i aquesta fe, i, estesa per tota la terra, la custodia curosament com si habités en una sola família. Conserva una mateixa fe, com si tingués una sola ànima i un sol cor, i la predica, ensenya i transmet amb una mateixa veu, com si només tingués una boca. Certament, són diverses les llengües, segons les diverses regions, però la força de la tradició és una i la mateixa. Les Esglésies d'Alemanya no creuen de manera diversa, ni transmeten una doctrina diferent de la que prediquen les d'Espanya, les de França, o les de l'Orient, com les d'Egipte o Líbia, així com tampoc les Esglésies constituïdes al centre del món; sinó que, així com el sol, que és una criatura de Déu, és un i el mateix a tot el món, també la llum de la predicació de la veritat brilla arreu i il·lumina tots els éssers humans que volen venir al coneixement de la veritat» (*Adversus haereses*, I, 10, 2).

La *unitat* dels homes en la seva multiplicitat ha estat possible perquè Déu, l'únic Déu del cel i de la terra, se'ns va manifestar; perquè la veritat essencial sobre la nostra vida, sobre el nostre origen i el

nostre destí, es va fer visible quan ell se'ns va manifestar i en Jesucrist ens va fer veure el seu rostre, se'ns va revelar a si mateix. Aquesta veritat sobre l'essència del nostre ser, sobre la nostra vida i la nostra mort, veritat que Déu va fer visible, ens uneix i ens converteix en germans. *Catolicitat* i *unitat* van juntes. I la *unitat* té un contingut: la fe que els Apòstols ens van transmetre de part de Crist.

M'alegra haver lliurat a l'Església, ahir —en la festa de sant Ireneu i en la vigília de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau—, una nova guia per a la transmissió de la fe, que ens ajudarà a conèixer millor i també a viure millor la fe que ens uneix: el *Compendi del Catecisme de l'Església catòlica*. El que en el gran *Catecisme*, mitjançant els testimonis dels sants de tots els segles i amb les reflexions madurades en la teologia, es presenta de manera detallada, aquí, en aquest llibre, es troba recapitulat en els seus continguts essencials, que després s'han de traduir al llenguatge diari i s'han de concretar sempre novament.

El llibre està estructurat en forma de diàleg, amb preguntes i respostes; catorze imatges associades als diversos camps de la fe inviten a la contemplació i a la meditació. Resumeixen, per dir-ho així, de manera visible el que la paraula desenvolupa detalladament. A l'inici hi ha una icona de Crist del segle VI, que es troba a la muntanya Athos i representa Crist en la seva dignitat de Senyor de la terra, però alhora com a herald

de l'evangeli, que porta a la mà. Jo-sóc-el-qui-sóc —aquest misteriós nom de Déu, proposat en l'antiga aliança— es troba escrit allí com el seu nom propi: tot el que existeix ve d'ell; ell és la font originària de tot ser. I per ser únic, també està sempre present, sempre està a prop nostre, i, al mateix temps, sempre ens precedeix, com «senyal» en el camí de la nostra vida; més encara, ell mateix és el camí.

No es pot llegir aquest llibre com es llegeix una novel·la. S'ha de meditar amb calma en cadascuna de les seves parts, deixant que el seu contingut, mitjançant les imatges, penetri en l'ànima. Espero que sigui acollit així, a fi que es converteixi en una bona guia per a la transmissió de la fe.

Hem dit que la *catolicitat* i la *unitat* de l'Església van juntes. El fet que ambdues dimensions se'ns facin visibles en les figures dels sants Apòstols ens indica ja la característica successiva de l'Església: *apostòlica*. Què vol dir, això?

El Senyor va instituir dotze Apòstols, com eren dotze els fills de Jacob, assenyalant-los així com a iniciadors del poble de Déu, poble que, essent ja universal, d'ara endavant comprèn tots els pobles. Sant Marc ens diu que Jesús va cridar els Apòstols perquè «estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar» (Mc 3,14). Gairebé sembla una contradicció. Nosaltres diríem: o estan amb ell o són enviats i es posen en camí.

El papa sant Gregori el Gran té un text sobre els àngels que ens

pot ajudar a aclarir aquesta aparent contradicció. Diu que els àngels són sempre enviats i, al mateix temps, estan sempre en presència de Déu, i continua: «Onseulga que siguin enviats, onseulga que vagin, caminen sempre en presència de Déu» (*Homilia* 34,13). L'Apocalipsi es refereix als bisbes com a *àngels* de la seva Església; per això podem fer aquesta aplicació: els Apòstols i els seus successors haurien d'estar sempre en presència del Senyor, i precisament així, onseulga que vagin, estaran sempre en comunió amb ell i viuran d'aquesta comunió.

L'Església és *apostòlica* perquè confessa la fe dels Apòstols i procura viure-la. Hi ha una unitat que caracteritza els Dotze cridats pel Senyor, però al mateix temps hi ha una continuïtat en la missió apostòlica. Sant Pere, en la seva primera carta, es refereix a si mateix com a «coprevere» amb els preveres als quals escriu (cf. 1Pe 5,1). I va expressar així el principi de la successió apostòlica: el mateix ministeri que ell havia rebut del Senyor continua ara a l'Església gràcies a l'ordenació sacerdotal. La paraula de Déu no és només escrita; gràcies als testimonis que el Senyor, pel sagrament, va inserir en el ministeri apostòlic, continua sent paraula viva.

Així ara em dirigeixo a vosaltres, estimats germans en l'episcopat. Us saludo amb afecte, juntament amb els vostres familiars i amb els pelegrins de

les vostres diòcesis. Esteu a punt de rebre el pal·li de mans del successor de Pere. L'hem fet beneir, com si ho fes sant Pere mateix, posant-lo al costat de la seva tomba. Ara és expressió de la nostra responsabilitat comuna davant el Pastor suprem, Jesucrist, del qual parla sant Pere (cf. 1Pe 5,4).

El pal·li és expressió de la nostra missió apostòlica; és expressió de la nostra comunió, que té la seva garantia visible en el ministeri petrí. Amb la *unitat*, així com també amb l'*apostolicitat*, està unit el servei petrí, que reuneix visiblement l'Església d'arreu i de tots els temps, impeding-nos d'aquesta manera a cadascun de nosaltres caure en falses autonomies, que massa fàcilment es transformen

en particularitzacions de l'Església i poden posar en perill la seva independència.

Amb això no volem oblidar que el sentit de totes les funcions i ministeris és, en el fons, que «tots plegats arribem a la unitat en la fe i en el coneixement del Fill de Déu, a formar l'home perfecte, a la talla pròpia de la plenitud del Crist», de manera que creixi el cos de Crist «edificant-se en l'amor» (Ef 4,13.16).

Des d'aquesta perspectiva, saludo amb afecte i gratitud la delegació de l'Església ortodoxa de Constantinoble que ha enviat el patriarca ecumènic Bartolomeos I, al qual dirigeixo una salutació cordial. Aquesta delegació, encapçalada pel metropolita Ioannis, ha vingut a la nostra festa i participa en la nostra celebració. Malgrat que encara no estem d'acord en la qüestió de la interpretació i l'abast del ministeri petrí, ho estem en la successió apostòlica, estem profundament units els uns als altres pel ministeri episcopal i pel sagrament del sacerdoti, i confessem plegats la fe dels Apòstols tal com se'ns ha transmès en l'Escltura i com ha estat interpretada en els grans concilis.

En aquest moment de la història, ple d'escepticisme i de dubtes, però també ric en desig de Déu, reconeixem novament la nostra missió comuna de testimoniar plegats Crist nostre Senyor, i, sobre la base de la *unitat* que ja se'ns ha donat, d'ajudar el món perquè cregui. I demanem amb tot el nostre cor al Senyor que ens guï vers la *unitat*

plena, a fi que l'esplendor de la veritat, l'única que pot crear la *unitat*, sigui novament visible en el món.

L'evangeli d'aquest dia ens parla de la confessió de sant Pere, amb la qual es va iniciar l'Església: «Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu» (Mt 16,16). He parlat de l'Església *una, catòlica i apostòlica*, però no ho he fet encara de l'Església *santa*. Per això voldria recordar en aquest moment una altra confessió de Pere, pronunciada en nom dels Dotze a l'hora del gran abandó: «Nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu» (Jn 6,69). Què significa? Jesús, a la gran oració sacerdotal, fent al·lusió al sacrifici de la seva mort, diu que se santifica pels deixebles (cf. Jn 17,19). D'aquesta manera Jesús expressa implícitament la seva funció de vertader Summe Sacerdot que realitza el misteri del dia de la reconciliació, ja no sols mitjançant ritus substitutius, sinó en la realitat concreta del seu cos i la seva sang.

A l'Antic Testament, les paraules *el Sant de Déu* es referien a Aaron, com a summe sacerdot que tenia la missió de realitzar la santificació d'Israel (cf. Sl 105,16; Si 45,6). La confessió de Pere en favor de Crist, al qual anomena el Sant de Déu, està en el context del discurs eucarístic, en el qual Jesús anuncia el gran dia de la reconciliació mitjançant l'ofrena de si mateix en sacrifici: «El pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món» (Jn 6,51).

Així, sobre el teló de fons d'aquesta confessió hi ha el misteri sacer-

dotat de Jesús, el seu sacrifici per tots nosaltres. L'Església no és *santa* per si mateixa, perquè està composta de pecadors, com sabem i veiem tots. Més aviat, sempre és santificada novament pel Sant de Déu, per l'amor purificador de Crist. Déu no sols ha parlat; a més ens ha estimat d'una forma molt realista, ens ha estimat fins a la mort del seu propi Fill. Això precisament ens mostra tota la grandesa de la Revelació, que d'alguna manera ha infligit les ferides al cor mateix de Déu. Així doncs, cadascun de nosaltres pot dir personalment, amb sant Pau: «La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,20).

Demaneu al Senyor que la veritat d'aquestes paraules penetri profundament, amb la seva alegria

i amb la seva responsabilitat, en el nostre cor. Demaneu-li que, irradiant-se des de la celebració eucarística, sigui cada cop més la força que transformi la nostra vida.

Després de l'homilia va tenir lloc el ritu de la imposició del pal·li:

El cardenal protodiaca va presentar al Papa, nominalment, els 31 arquebisbes als quals se'ls havia d'imposar el pal·li. Ho va fer amb aquestes paraules:

Beatissime Pater, Reverendissimi Patres Archiepiscopi hic stantes: N.N., Sanctitati Vestrae et Apostolicæ Sedi fide et devotione addictissimi, humiliter postulans ut Pallium de Confessione beati Petri sumptum, significans quidem potestatem qua, in communione cum Ecclesia Romana, Metropolita in propria provincia iure instruitur,

a Sanctitate Vestra sibimetipsis tradatur.

Unus vero Pater Archiepiscopus ad Metropolitanam Ecclesiam nuper promotus, qui Romam petere hac ipsa die nequivit, humiliter petit ut Pallium recipere queat, nomine et vice Sanctitatis Vestræ, a Legato Pontificio in sua Ecclesia Metropolitana.

A continuació, els nous arquebisbes, corporativament, van fer el següent jurament de fidelitat:

Ego..., Archiepiscopus..., beato Petro apostolo, Sanctæ, Apostolicæ, Romanæ Ecclesiæ, ac tibi, Summo Pontifici, tuisque legitimis Successoribus semper fidelis ero et obœdiens. Ita me Deus omnipotens adiuvet.

Tot seguit el Papa va beneir els pal·lis:

Deus, Pastor æterne animarum, qui eas ovium nomine designatas per Iesum Christum Filium tuum, beato Petro apostolo, eiusque Successoribus, boni Pastoris typo regendas commisisti, per ministerium nostrum effunde benedictionis tuæ gratiam super hæc Pallia quibus symbolis pastoralis curæ documenta significare voluisti.

Humilitatis nostræ preces benignus excipe, atque Apostolorum meritis et suffragiis concede, ut quicumque ea, te largiente, gesterit, intellegat se ovium tuarum pastorem, atque in opere exhibeat, quod signatur in nomine.

Tollat iniectum collo suo evangelicum iugum, sitque ei ita leve

ac suave, ut in via mandatorum tuorum exemplo et observatione præcurrens, in loco pascuæ tuæ perpetuo collocari mereatur.

Per Christum Dominum nostrum.

Finalment, el Papa va dir la següent benedicció sobre els pal·lis, en la qual s'expressa el significat d'aquest signe litúrgic:

Ad omnipotentis Dei gloriam atque ad laudem beatæ Mariæ semper Virginis et beatorum apostolorum Petri et Pauli, ad decorem Sedium vobis commissarum, in signum potestatis metropolitanæ, tradimus vobis Pallium de Confessione beati Petri sumptum, ut eo utamini intra fines provinciæ ecclesiasticæ vestræ.

Sit vobis hoc Pallium symbolum unitatis et cum Apostolica Sede communionis tessera; sit vinculum caritatis et fortitudinis incitamentum, ut die adventus et revelationis magni Dei pastorumque principis Iesu Christi, cum ovibus vobis creditis stola potiamini immortalitatis et gloriæ.

In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.

A continuació el Papa va imposar personalment el pal·li als arquebisbes i va intercanviar unes paraules amb cada un d'ells, seguides de l'abraçada de la pau.

Van participar en la celebració des de la capella papal el Dr. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona i vicepresident de la Conferència Episcopal Tarraconense, i el Dr.

Joan Enric Vives Sicília, bisbe d'Urgell i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense.

També van ser presents a la celebració el Sr. Joan Miquel Nadal, alcalde de Tarragona; el Sr. Albert Vallvè, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Tarragona, i la Sra. Mercè Martorell, regidora de Cultura de l'Ajuntament de Tarragona.

A l'ofertori, la presentació de les ofrenes va tenir l'acostumada pluralitat de persones amb varietat de procedències i de dons.

Des de l'altar de la Confessió el Papa va presidir la pregària eucarística flanquejat per quatre dels arquebisbes concelebrants, un dels quals va ser el

Dr. Jaume Pujol Balcells, situat al costat esquerre mateix del pontífex.

El marc basilical, la festa apostòlica, el significat eclesial del pal·li imposat als arquebisbes, el desplegament de la celebració, l'actitud participativa dels presents, la delegació del Patriarcat Ecumènic de Constantinoble, la presidència del successor de l'apòstol Pere... tot plegat va afavorir en els participants una joiosa experiència d'aquella fe que professem en el credo en proclamar l'Església com a «una, santa, catòlica i apostòlica».

A l'hora de dinar, es van aplegar les persones que havien acompanyat el Sr. Arquebisbe en l'acte de recepció del pal·li.

Eucaristia d'acció de gràcies

El dia 30 de juny, l'endemà de la solemnitat dels apòstols Pere i Pau, el calendari litúrgic llatí assenyala la memòria dels màrtirs, anònims pel que fa a la seva identitat, que van morir en aquella mateixa persecució en què van donar la seva vida els benaurats apòstols Pere i Pau. Són els anomenats protomàrtirs de l'Església de Roma.

A 2/4 de 9 del matí, el Dr. Jaume Pujol Balcells, acompanyat de 21 preveres concelebrants i 2 diaques, amb l'assemblea de fidels, familiars, amics i diocesans que el dia anterior l'havien acompanyat en la imposició del pal·li, va presidir l'eucaristia a l'altar de la Càtedra de Sant Pere, rere l'altar de la Confessió, a la basílica vaticana.

Aquesta assemblea eucarística esdevenia tot un signe de l'Església diocesana de Tarragona, ja que en l'eucaristia l'Església s'edifica i s'hi fa visible el seu misteri de comunió.

L'Església que es manifesta en l'Eucaristia és particular i alhora universal, ja que, com diu el Vaticà II: L'Església de Jesucrist és present, tota ella, en cada Església particular; però a la vegada, l'Església de Crist existeix a partir de les Esglésies particulars (cf. LG, 23 a). Les Esglésies locals són realitzacions particulars de l'única Església de Jesucrist (cf. C. Doctrina de la Fe: «Alguns aspectes de l'Església considerada com a comunió», n. 9). Per això, l'Església universal que es fa present en cada una de les Esglésies locals és la mateixa Església universal que es forma a partir de les Esglésies locals. Església universal i Església local no són oposades ni excloents, ja que ací l'universal és present en el particular i el particular és present en l'universal.

El Sr. Arquebisbe va pronunciar una homilia en què va recordar les arrels apostòliques de l'Església de Tarraco i el servei que al llarg de la història la nostra arxidiòcesi ha prestat a les altres Esglésies, especialment a les que posteriorment configurarien la província eclesiàstica Tarraconense. Mons. Pujol va glossar el significat del pal·li i la funció del metropolità, servei que exerceix amb la col·laboració de tota la seva Església local. El Sr. Arquebisbe va expressar el seu agraïment a totes les persones que l'havien acompanyat a Roma en aquest acte.

Després de l'homilia, el cant del credo en la forma breu va ser també afirmació de la romanitat de les nostres Esglésies de Catalunya, expressió redundant de l'apostolicitat i catolicitat que escau a l'Església de Jesucrist. El cant conclusiu i vibrant del Virolai, va ser record i pregària per a totes les Esglésies que fan camí a Catalunya sota l'esguard de Santa Maria.

Audiència del Papa als arquebisbes que havien rebut el pal·li i als seus acompanyants

A 2/4 de 12 , a la sala Nerví, o de Pau VI, va tenir lloc l'audiència amb el Papa. El pontífex es va adreçar als presents amb diferents llengües. Aquestes són les paraules que Benet XVI va pronunciar en castellà:

Saludo con afecto a los arzobispos de lengua española y a cuantos les han acompañado en la significativa ceremonia de la imposición del palio. Me refiero a los arzobispos Jaume Pujol Balcells, de Tarragona; Octavio Ruiz Arenas, de Villavicencio; Santiago García Aracil, de Mérida-Badajoz; Pedro Ricardo Barreto Jimeno, de Huancaayo; Pablo Lizama Riquelme, de Antofagasta; Leopoldo José Brenes Solórzano, de Managua, y Manuel Ureña Pastor, de Zaragoza.

Varios países de este amplio sector lingüístico cuentan con nuevos pastores metropolitanos, con la misión especial de fomentar estrechos vínculos de comunión

con el sucesor de Pedro y entre sus diócesis sufragáneas. A quienes los acompañáis, os ruego que sigáis cercanos a ellos con la oración y la colaboración generosa, para que acrecienten la esperanza en los jóvenes, el amor y fidelidad en las familias, fomentando un espíritu fraterno en la convivencia social. Pido a la Virgen María, tan venerada en vuestras tierras —Chile, Colombia, España, Nicaragua y Perú—, que aliente el ministerio de los arzobispos y acompañe con ternura a los sacerdotes, comunidades religiosas y fieles de sus arquidiócesis. Llevadles a todos mi afectuoso saludo y la bendición apostólica.

El Papa va rebre la salutació dels novells arquebisbes i de totes les persones que els havien acompanyat.

A la sortida, a l'ombra de la columnata de Bernini, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, els preveres, diaques i seminaristes acompanyants del Sr. Arquebisbe en aquestes celebracions li van fer ofrena de les agulles amb les quals es fixa el pal·li sobre els vestits litúrgics, obsequi que Mons. Jaume Pujol va rebre amb satisfacció i agraiement.

Notes de premsa

Com a complement d'aquesta crònica general, adjuntem les notes de premsa redactades pel delegat de Mitjans de Comunicació Social de l'Arquebisbat, Sr. Dídac Bertran, en el decurs dels esdeveniments:

S.S. EL PAPA BENET XVI LLIURA EL PAL·LI DE METROPOLITÀ A MONS. JAUME PUJOL BALCELLS, ARQUEBISBE DE TARRAGONA

El passat dia 29 de juny —solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau— a la basílica de Sant Pere del Vaticà, el papa Benet XVI va imposar el pal·li que els distingeix com a metropolitans a trenta-tres arquebisbes, que procedien de l'Estat espanyol (3), de l'Índia (2), d'Itàlia (3), de Colòmbia, del Perú, de Namíbia, del Brasil (3), de Turquia, de Xile, dels Estats Units d'Amèrica (4), d'Albània, de França (2), de Filipines, del Vietnam, de Benin, de Nova Zelanda, de Ghana, del Canadà, de Kenya, de Nicaragua i de Polònia. També el va rebre el cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat de la Santa Seu, en la seva condició de titular de l'Església suburbicària d'Òstia.

Amb aquest motiu, una veritable munió de persones de totes les

racas i nacions va omplir de gom a gom la més gran de les basíliques cristianes. Més d'un centenar de diocesans de l'arxidiòcesi es va aplegar a la basílica de Sant Pere per acompanyar en tan remarcable ocasió a Mons. Jaume Pujol Balcells; entre ells, l'alcalde de Tarragona. També hi van assistir l'arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, com a vicepresident i secretari respectivament de la Conferència Episcopal Tarraconense.

La missa es va oficiar en llatí després que el Papa introduís la celebració i l'acte penitencial en italià. La primera lectura es va fer en castellà, el salm en italià i l'epístola en anglès. L'evangeli va ser proclamat en llatí, mentre que les

pregàries dels fidels es van fer en francès, en portuguès, en grec, en swahili, en tàmil i en polonès.

L'homilia del Sant Pare —pronunciada íntegrament en italià— va girar al voltant de la universalitat i de la unitat de l'Església.

Cal dir que durant la celebració, en un lloc d'honor s'asseien Ioannis, metropolita de Pèrgam, i Gennadios, metropolita de Sàs-sima, els quals, juntament amb l'arximandrita Bartolomeos, representaven el Patriarcat Ecumènic de Constantinoble. Al seu costat hi havia Mons. Jaume Pujol, metropolità de Tarragona. Tot un símbol d'ecumenisme a través de tres Esglésies antiquíssimes. Després de l'homilia, en la qual el Papa va agrair la presència dels enviats del patriarca Bartolomeos I i va pregar el Senyor per tal que la unitat dels cristians esdevingui visible novament al món, els diaques, acompanyats pel mestre de cerimònies, van baixar a la Confessió de Sant

Pere a buscar els pal·lis, i els van presentar al Papa.

El cardenal protodiaca, el colombià Mons. Darío Castrillón Hoyos, va presentar els nous metropolitans al Papa, començant pel de Tarragona. Va ser un instant de gran emoció sentir ressonar el nom de la més antiga de les arxidiòcesis d'Hispania, l'evangelitzada per sant Pau, i més en un dia tan assenyalat com és la solemnitat de l'apòstol.

Els metropolitans, tots a una i cadascú per a ell, van recitar la fórmula del jurament, i, tot seguit, el Sant Pare, dempeus, sense mitra i amb els braços estesos, va fer la pregària de benedicció sobre els pal·lis. Després, els metropolitans van anar passant i rebent el pal·li de mans del Papa. Van intercanviar també un signe de pau. Hi va haver eixordadors aplaudiments i onejar de banderes poloneses quan Mons. Stanislaw Dziwisz, arquebisbe de Cracòvia, que havia estat secretari de Joan Pau II, va rebre el seu. Al

final va arribar el torn a Mons. Pujol, el primer a la llista, però que per col·locació el va rebre el darrer, d'un somrient Benet XVI. Agenollat davant el Papa, el successor de sant Fructuós va conversar amb ell a fablement. Després ens vam assabentar que van parlar de Tarragona, de Pau, de Tecla, de Fructuós, de l'Església universal estesa d'Orient a Occident...

Es va veure somriure Mons. Pujol mentre s'encaminava pregant al lloc que tenia reservat a la primera fila davant l'altar. En aquell moment —ens diria més tard—, després de rebre el pal·li, havia esdevingut més conscient encara de la seva responsabilitat com a arquebisbe metropolità de Tarragona, com a primat de les Espanyes i com a president de la Conferència Episcopal Tarraconense.

La solemne eucaristia concelebrada va continuar, i va arribar el moment de la pregària euc-

rística. El Papa va recitar l'oració per l'Església universal i els seus pastors. Un altre concelebrant va fer la pregària per l'assemblea, i després, la inconfusible veu del nostre arquebisbe va fer la memòria dels sants. Alguna llàgrima va rodolar per les galtes de més d'un tarragoní veient com el successor de sant Fructuós participava del moment més important de l'acte litúrgic —la consagració— a l'esquerra del Sant Pare. Va ser una imatge per a la posteritat.

En la processó de sortida Mons. Pujol precedia el Papa. Se'l veia feliç. Saludava els tarragonins, uns pocs afortunats que havien aconseguit lloc a la vora del passadís central de la basílica de Sant Pere, per on va passar la processó que es va organitzar quan Benet XVI, després d'impartir la benedicció apostòlica, va baixar a venerar la tomba de sant Pere amb el metropolita Ioannis.

EUCARISTIA A LA CÀTEDRA DE SANT PERE

Els pelegrins de l'arxidiòcesi de Tarragona que havien acompanyat el Senyor Arquebisbe en la cerimònia d'imposició del pal·li van haver de matinar de valent per tal de poder assistir, el passat dia 30 de juny, a la primera eucaristia de Mons. Jaume Pujol després d'haver rebut el signe que el distingeix com a metropolità.

L'eucaristia es va celebrar a l'altar de la Catedral de Sant Pere, a l'absis de la Basílica de Sant Pere del Vaticà. El Senyor Arquebisbe va concelebrar amb tots els preveres diocesans presents a Roma. En la seva homília va manifestar el seu agraïment a l'arxidiòcesi pel seu

acompanyament en uns moments tan emotius. Va fer referència al pal·li i a les arrels cristianes d'origen apostòlic de l'Església tarraconesa, sintetitzada en la seva convicció de la presència de sant Pau a Tarragona per portar la paraula de Crist a tota la Hispània.

La celebració, molt viscuda i participada, va acabar amb un impressionant cant del Virolai, que va sonar amb força i va omplir la impressionant basílica amb els vibrants versos del florit català de Mn. Cinto Verdaguer, davant la sorpresa de pelegrins d'altres indrets del món que preguntaven en acabar quina llengua era aquella.

AUDIÈNCIA DEL PAPA BENET XVI ALS ARQUEBISBES QUE VAN REBRE EL PAL·LI EL DIA DELS SANTS APÒSTOLS PERE I PAU

La Sala Pau VI del Vaticà va ser l'escenari el passat dia 30 de juny de l'audiència general que el papa Benet XVI va concedir als arquebisbes que havien rebut el pal·li el dia dels sants apòstols Pere i Pau i a les persones que els havien acompanyat en aquell històric esdeveniment, el primer d'aquesta mena que presidia el nou Sant Pare.

L'acte va començar amb un breu discurs del Papa, en el qual va remarcar les línies principals de la seva homilia del dia anterior i va recalcar la importància de les Esglésies particulars dintre el context de la unitat dels cristians i de la universalitat de l'Església.

Després, Benet XVI va anar saludant els diferents arquebisbes i acompanyants enmig d'aplaudi-

ments i de cants dels pelegrins, els que més se sentien dels quals eren els polonesos i els africans.

Quan va arribar el moment que el Senyor Arquebisbe saludés al Papa, els pelegrins de la nostra

arxidiòcesi van entonar el Virolai, ple de força i fermesa. Amb les notes de l'entranyable «Rosa d'abril» de fons, Mons. Jaume Pujol va conversar llargament i animada amb Benet XVI. El Senyor Arquebisbe va presentar al Papa els seus acompanyats familiars i els dos representants oficials de l'arxidiòcesi —Mn. Miquel Barbarà, vicari general, i Mn. Joaquim Claver, secretari general i canceller—, els quals van intercanviar també unes paraules amb el Sant Pare.

A la sortida de l'acte els preveres i diaques assistents a l'audiència van obsequiar el Senyor Arquebisbe amb unes agulles que simbolitzen els claus de Crist i que serveixen per subjectar el pal·li de metropolità.

